

Arrest

nr. 96 113 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, en van de beslissing van 9 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN GAVER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier en de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt dat de verzoeker op 25 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet indient. Op 15 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 9 maart 2012 ter kennis gebracht wordt.

Op 9 maart 2012 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag wordt betekend.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2009 werd ingediend, en op 23.11.2009 en 03.02.2011 werd geactualiseerd, door :

E.A., A.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij L'(...) un BVBA, d.d. 10.09.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 09.05.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 08.11.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou werkbereid zijn, duurzaam lokaal verankerd zijn, goed Nederlands kunnen, zou zich aangemeld hebben bij het Huis van het Nederlands, zou al zijn verplichtingen nakomen, zou een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben en kan verschillende getuigenverklaringen voorleggen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 15/02/2012, wordt aan E.A., A. (M)

geboren te (...), op (...),

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 08.04.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet In het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een eerste en enig middel kan worden beschouwd, gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoeker de schending aan van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“3.2.Enige middel : schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet :

Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen draagkrachtige motieven ten grondslag te liggen.

Uit de wetteksten, die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, blijkt dat de bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de overheid er alzo toe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur moet tevens op motieven berusten die niet alleen in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (R.v.St. 22 mei 1991, nr. 37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Aan de materiële motiveringsplicht is aldus voldaan wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven en dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als het consistentiebeginsel.

Inzake die materiële motiveringsplicht kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze gekomen is tot haar besluit (cfr. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624).

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven Acco, 1990, 31).

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden

en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cfr. R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411 en R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954).

Of nog : het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Voorts houdt deze zorgvuldigheidsplicht in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

Eerste onderdeel van het middel :

Ter motivering van de hier bestreden beslissing stelt DVZ dat de instructie/richtlijn van 19.07.2009 door de Raad van State vernietigd is geworden (onder verwijzing naar de arresten dd. 09.12.2009 en 05.10.2011) eraan toevoegend dat bijgevolg de criteria van die instructie/richtlijn niet meer van toepassing zijn. Deze stelling is pertinent onjuist.

De Raad van State heeft de instructie inderdaad vernietigd bij arrest van 09.12.2009 (nr. 198.769).

Evenwel heeft de terzake bevoegde overheid - te weten de Staatssecretaris hierin gevolgd en ondersteund door zijn Minister - onmiddellijk te kennen gegeven dat zij in het kader van de discretionaire bevoegdheid voortvloeiende uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de inhoudelijke criteria van voornoemde instructie onverminderd zullen blijven toepassen.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaard.

Met het arrest van 05.10.2011 (nr. 215.571) heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet voldaan is aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke DVZ heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Primo werd de instructie 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest van 05.10.2011; dat gebeurde bij arrest van 09.12.2009.

Secundo wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 05.10.2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer door de Staatssecretaris of door zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gebezigd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan noch tegen een weigering die ondermeer (maar niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals DVZ heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde twee arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premissen, die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel :

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar DVZ in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie 2009 niet meer van toepassing zijn (cfr. tweede onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat zij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke de toepassing van artikel 9bis zouden wettigen dat de aanvraag in België werd ingediend.

De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijk buitengewone omstandigheden vast noch te aanvaarden.

Aangezien verzoeker zijn aanvraag deed in het kader van de inmiddels vernietigde instructie, werd van hem ook niet vereist dat hij buitengewone omstandigheden zou aanvoeren.

Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie 2009.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 09.12.2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt DVZ op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

De beslissing, die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid, is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden mbt de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag maar niet meer inzake de gegrondheid ervan.

De bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel :

DVZ is op voortvarende wijze tot een afwijzing gekomen stellende dat zij op 08.11.2011 van het Vlaams Gewest had vernomen dat de arbeidskaart B, die initieel werd aangevraagd in het inleidend verzoekschrift op basis van een mogelijke tewerkstelling bij "L'A(...) un bvba", werd geweigerd.

Dit klopt weliswaar en dit om reden dat voormelde firma ondertussen failliet werd verklaard.

Verzoeker heeft echter zijn aanvraag in juli 2011 aangevuld met een nieuw ontwerp van arbeidsovereenkomst dd. 01.07.2011, hetwelk integraal beantwoordt aan de vereisten zoals gesteld door de Minister en de Staatssecretaris zelf conform het model door hun eigenste kabinetten uitgevaardigd. Zodoende heeft verzoeker zijn regularisatieaanvraag geactualiseerd, hierbij vasthoudend aan het criterium van een mogelijke tewerkstelling doch dan wel bij een andere firma dan deze van bij aanvang, m.b. bij de firma GR (...).

Het staat de aanvrager van een regularisatie vrij zijn aanvraag te allen tijde te actualiseren op basis van nieuwe, objectieve en bewijskrachtige gegevens/stukken. In casu blijft de aanvraag van verzoeker derhalve gesteund op een minimaal tweejarig verblijf (wat dus vervuld is en nooit werd betwist) gekoppeld aan de mogelijkheid tot het bekomen van een arbeidscontract na regularisatie bij voormelde firma.

DVZ heeft in haar beslissing — die toch dateert van meer dan vier maanden na de actualisering - hieromtrent niet geantwoord en waarover aldus niets terug te vinden is in de motivering.

Kortom, DVZ heeft geen rekening gehouden met alle juiste feitelijke gegevens noch heeft zij deze correct beoordeeld — zij heeft deze simpelweg niet beoordeeld.

Vierde onderdeel van het middel :

DVZ overweegt in de bestreden beslissing dat de goede integratie en de aangehaalde elementen van lokale verankering (op affectief, sociaal en economisch vlak) op zich niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Evenwel dient onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State erkend te worden dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf redenen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, al is men daartoe niet verplicht.

De bestreden beslissing vermeldt echter niet op afdoende en pertinente wijze waarom in casu en in concreto de door verzoeker bij gebrachte argumenten van verblijfsduur en integratie (én waarvan hij het bewijs leverde middels een omstandig stukkenbundel) niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden.

De zinsnede "om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen " geeft geen enkele nuttige informatie omtrent de reden van het niet aanvaarden van de aangehaalde elementen als voldoende grond tot toekenning van de verblijfsmachtiging.

Deze wijze van motivering laat verzoeker niet toe de redenen voor de afwijzing van zijn aanvraag te kennen; de beslissing is derhalve niet op afdoende en behoorlijke wijze gemotiveerd en behoort te worden vernietigd."

3.2. In de verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 nog steeds kan worden toegepast en dat de staatssecretaris zich hier dan ook toe heeft verbonden in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Hij stelt dat het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 foutief wordt toegepast, aangezien hier enkel uit kan worden afgeleid dat de staatssecretaris zich niet mag beperken tot de appreciatiemarge die de vernietigde instructie hem toelaat. In een tweede onderdeel ziet verzoeker een tegenstrijdigheid in het feit dat enerzijds wordt geweigerd de instructie toe te passen, doch anderzijds de aanvraag tot de gegrondheidsfase werd toegelaten. In een derde onderdeel stelt verzoeker dat hij wel degelijk recht had op een arbeidskaart B, aangezien hij een nieuw arbeidscontract kon voorleggen bij een andere werkgever. Er werd met andere woorden geen rekening gehouden met de actualisering. In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat de integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan zijn en dat de bestreden beslissing derhalve duidelijk diende te motiveren waarom de integratie niet als buitengewone omstandigheid werd aanvaard.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden, met betrekking tot het eerste onderdeel dat, zoals in de bestreden beslissing zelf vooropgesteld, de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en derhalve niet meer kan of mag worden toegepast.

Het evenredigheidsbeginsel noch het zorgvuldigheidsbeginsel laten de gemachtigde van de staatssecretaris toe af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een administratieve beslissing. Als beginselen van behoorlijk bestuur kunnen zij niet contra legem toegepast worden.

Ingevolge de vernietiging kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron. De vernietiging van de instructie is een rechtsfeit dat heeft plaatsgevonden buiten de wil om van de verwerende partij en waarnaar de verwerende partij zich dient te schikken. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met al de elementen die verzoeker heeft aangevoerd.

Verzoekers betoog met betrekking tot de niet-toepassing van de criteria van de vernietigde instructie is dan ook niet dienstig, aangezien dit niet de reden is waarop de bestreden beslissing steunt. De bestreden beslissing steunt immers op het niet voldoen aan de vooropgestelde voorwaarde voor verblijfsmachtiging conform het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

Met betrekking tot het tweede onderdeel heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat er geen enkele tegenstrijdigheid is in de bestreden beslissing. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard onder voorbehoud van het bekomen van de arbeidskaart. Hiervoor bestaat thans nog steeds een rechtsgrond die ruimer is dan het kader van de vernietigde instructie van 19 juni 2009, met name het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

Dit Koninklijk besluit werd niet vernietigd door de Raad van State, zodat de bestreden beslissing hier wel degelijk een rechtsgrond in vindt. Dit in tegenstelling tot de criteria die enkel in de vernietigde instructie voorkwamen. In de bestreden beslissing wordt aldus correct gesteld dat de instructie niet kon worden toegepast ingevolge de arresten van de Raad van State, terwijl de aanvraag rechtsgeldig kon worden behandeld op grond van het KB van 7 oktober 2009.

De aanvraag werd niet ontvankelijk verklaard op grond van de instructie, maar op grond van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009, houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers. Die motivering is allerminst tegenstrijdig. Dit onderdeel is ongegrond.

Met betrekking tot het derde onderdeel, over de weigering van de arbeidskaart B, dient vastgesteld dat dit onderdeel niet gericht is tegen de bestreden beslissing. De beoordeling van de aanvraag om een arbeidskaart B is een Vlaamse bevoegdheid, die enkel door de Vlaamse overheid kan worden uitgeoefend. Tegen een weigering van een arbeidskaart kan verzoeker hoger beroep instellen bij de bevoegde overheid, zijnde het Vlaams Subsidieagentschap voor werk en economie. De verwerende partij is niet bevoegd om het nieuwe, zgn. "geactualiseerde" arbeidscontract te beoordelen. De verwerende partij kon in het kader van de aanvraag 9bis enkel nagaan of er voldaan was aan de vooropgestelde voorwaarden van het bekomen van een arbeidskaart. In casu was er niet aan voldaan. Verzoeker betwist dit niet.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, behoort het motief met betrekking tot de integratie-elementen tot de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het werkbereid zijn, de aanmelding bij het Huis van het Nederlands, zijn verplichtingen nakomen het hebben van vrienden en kennissen, zijn op zich geen redenen om tot de afgifte van een verblijfsmachtiging over te gaan. Dit motief spreekt voor zich. Het is niet nodig de motieven van de motieven te motiveren. Met betrekking tot het beweerde verblijf sedert 2004 motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker in die periode geen enkele poging ondernomen om een wettig verblijf te bekomen en heeft zich aldus bewust in de illegaliteit genesteld. Dit gedrag wordt terecht niet gehonoreerd met de afgifte van een verblijfsvergunning. De bestreden beslissing is op dit punt wel degelijk afdoende gemotiveerd.

Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er

aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

In een vierde onderdeel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende en pertinente wijze vermeldt waarom de door de verzoeker aangehaalde argumenten betreffende zijn verblijfsduur en integratie niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden.

De eerste bestreden beslissing vermeldt hierover: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou werkbereid zijn, duurzaam lokaal verankerd zijn, goed Nederlands kunnen, zou zich aangemeld hebben bij het Huis van het Nederlands, zou al zijn verplichtingen nakomen, zou een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben en kan verschillende getuigenverklaringen voorleggen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”*

3.6. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de argumenten van de verzoeker betreffende zijn langdurig verblijf in België sedert 2004 en integratie in België niet betwist. De gemachtigde meent evenwel dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen daar verzoeker tijdens die periode geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen en zijn integratieproces dan ook heeft plaats gevonden in een periode waarin verzoeker niet over een legale verblijfstitel beschikte.

3.7. Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* verzoekers aangevoerde elementen inzake zijn maatschappelijke integratie niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen omdat de verzoeker voor de in punt 1 bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de maatschappelijke integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.8. Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing van 9 maart 2012 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, duidelijk is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de beide beslissingen blijkt, wordt de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van 9 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES